

1917: Aksel Lunders gjensyn med Eyde

”Høsten dette år (1917) skulle generaldirektør Sam Eyde fratræ som øverste leder i Norsk Hydro. I den anledning holdt han en større fest på Admini på Notodden for medarbeidere av alle grader i selskapet, dessuten var der innbudt ledende menn innen alle bransjer fra byen og fra omegnen. Det var en meget stor forsamling.

Jeg fikk ånden over meg, som en sier, og på kort tid skrev jeg et dikt til Eyde. I dette dikt hyldet jeg ikke bare den store anlægschefen, men først og fremst mennesket Sam Eyde, slik som jeg og de aller fleste av de underordnede ved Hydro så ham. Jeg konfererte med noen av mine kolleger om jeg skulle sende diktet, og de oppfordret meg til det på det instændigste. Jeg pusset det så godt som tiden tillot og fikk det maskinskrevet og ved 18-tiden gikk en av mine sønner til Admini og leverte det.

Min hustru og noen venner og jeg stod færdige og skulle gå på kino. Festen begyndte kl. 19.00. Idet vi skulle gå ringte det i telefonen. Det var jernbanebestyrer Holmbo som meget stakåndet meddelte meg at jeg måtte gjøre meg klar hurtigst mulig og komme på festen som generaldirektørens personlige gjæst. Skriftlig innbydelse ville komme per bud, og Hydros kusk skulle hente meg. Ja, jeg barberte meg og pyntet meg bedst mulig og kom kjørende til Admini som den store mann i breislæde og med kusk i livré.

Det var en meget representativ forsamling, og jeg var antagelig den sidste som kom. Generaldirektørens usedvanlig vakre frue kom bort til meg og hilste venlig, og hun hjalp meg ved smørebrødbuffeen og sørget for at jeg forsynte meg rikelig. Jeg hørte siden at hun hadde bedt en av mine kolleger å peke meg ut for seg da jeg kom. Senere blev det servert punchbolle. Hva det var i den, kan jeg ikke si men den smakte godt og satte stemning. Eyde begynte da å tale. Ved sin fjerde tale talte han om minder, eller som lokomotivfører Lunder sier i sit vakre dikt til meg... Hvor er Lunder? Han skal selv læse sit dikt! Ja, jeg måtte frem og læse.

Om jeg læste godt, det vet jeg ikke men bifaldet var stort da Eyde først kom og takket meg i hånden og siden gav meg en klem.

Ja, festen gikk videre. Dr. ingeniør Julius Blich, som var toastmaster, oppfordret meg til å synge viser. Jeg hadde stor øvelse den gang, for jeg sang ofte, så jeg var ikke nærvøs, og jeg sang flere viser. Det blev da ropt på en lokal vise; ”Notodden Museum”. Jeg svarte at det var mange til stede som blev behandlet i visen og derfor ville jeg helst slippe å synge den. Eyde spurgte; er jeg med? Selvfølgelig, svarte jeg. Hvor skal sleiva være om den ikke skulle være i gryta? Bare syng du, Lunder, sa politimester Finn Krogh. Jeg tar ansvaret!

Jeg sang. Alle, ikke minst Eyde og frue, sang med i refrenget. Det var stor stemning”.

Fra Aksel Lunders erindringer